

ασηματα.

Τόν Κιζίτο!... Τόν Κιζίτο!... φώναζαν οι θεαταί. Θεωρούμε τόν Κιζίτο!... Κιζίτο!... Κιζίτο!... Είπε χαλαράς!... Νά πιά στα σφαγεία!...

Ο ταρτουμάζος, ντροπισμένος που ήταν περάσει τα δέκα λεπτά χωρίς να έχει σκοτώσει τόν ταύρο, είδε τόν συνάδελφό του Κιζίτο!... Αράζουεθ να μπαίνει στον στίβο, να χαριτά μ' ένα χαμόγελο θριαμβικό τους θεατάς κ' έπειτα ν' αλώνη δύο τρείς φορές τήν κόκκινη φουλάτση του και νά δίνει ένα σταθερό κ' επιδέξιο χτύπημα στο Μισόρα. Ο ταύρος τότε, μ' ένα άγριο πογγήσια, σφαιρίστηκε στη ματωμένη αμμο, σάν κροανωδολιμένος!...

Οι θεατάί με μιά απειροφάνη φρενιτίδα ξεπασσαν σέ ζητωκραυγές, κ' ο Γκραθιλιάνο είδε, με δάκρυα στά μάτια, τή Ροζάριο νά περπατά στον Κιζίτο!... Αράζουεθ τήν αδαμαντοζόλητη χτένα της!...

Από εκείνη τήν ημέρα ο ταρτουμάζος βυθίστηκε σέ μιά παράξενη ποσάη και δέν ξαναείπανε το πόδι του στην ανθρώπινη βίβλα της ζωής. Μά είχε όμοιαση νά εκδοιμήη και τή Ροζάριο και τόν Κιζίτο, που τόν είχαν ταπεινώσει μπροστά σ' όλο τόν κόσμο, κ' έτσι ή τραγωδία του δέν άρχισε νά φτάση στο μοιραίο τέλος της.

Εδώ και λίγο καιρό, στις άρχές του Ιουλίου, ο Γκραθιλιάνο Περσέθ θα παρουσιάζόταν πάλι στις άρρένες της Σαραγώσσας σέ μιά μεγάλη ταρτουμάζα. Απολάσεις λοιπόν νά δώση ένα τέλος στη ζωή του και νά παρουσιάση μαζί του στον τάφο τήν άποστη έφομένη του και τόν έρωτά της. Και τó δράμα εξετέλεθη με μιά άστραγμαία ταχύτητα που έπροκάλεσε τήν κατάληξη και τή φρίκη σ' όλη τήν Ισπανία.

Ο ταρτουμάζος, πριν παρουσιάση στην έφομένη, έι κ' αναντήση στο παρεγκλήσι της τή Ροζάριο και τόν Κιζίτο νά προσβήνουν μπροστά στην Παρθένω τόν Πιέρο. Περίμενε λοιπόν νά βρουν από το παρεγκλήσι κ' όταν περνούσαν μπροστά από το «καμαριό» του, τούς έσπρωξε μέσα και με μιά άστραγμαία ταχύτητα τούς κούρωσε το μαχαίρι του στην καρδιά!...

Έπειτα, δίχως κανείς νά τόν αντίληψη, κλείδωσαν τήν πόρτα και βγήκε κατάχλωμος στο στίβο, σάν τόν άνθρωπο που πηγαίνει νά αναντήση τόν θάνατο. Κι' αλήθεια, όποτε από λίγα δευτερόλεπτα, όταν βοήθησε μονάχος μπροστά στον ταύρο, τόν κούρωσε με το πιο άδείο χτύπημα που είχε δώσει στην ζωή του. Ο ταύρος τότε, ξεχαρτωμένος, χέμησε πάνω του, τόν κούρωσε με τα χεράτά του, τόν πέταξε δύο-τρείς φορές στον άέρα, κ' έπειτα τού έλωσε το στήθος και το πρόσωπο με το κεφάλι του... Ο Γκραθιλιάνο, άν και απροσέε ν' αποβύγη τήν έπίθεσι του ταύρου, δέν είχε προηλάχτη. Όλος ο κόσμος λοιπόν είχε καταλάβει ότι είχε αυτοκτονήσει μ' αυτό το φριχτό και τραγικό τρόπο. Ποιά ήταν όμως ή αίτια; Μήπως δέν μπορούσε νά αποβήγη τόν εξετέλεισθό που είχε πάθει πριν από λίγους μήνες στον ίδιο στίβο; Αυτό πιστεψαν όλοι στην άσχη. Μά όταν ανακαλύφθηκαν τα κατωματωμένα πτώματα, της Ροζάριο και του Κιζίτο!... Αράζουεθ, κατάλαβαν τήν άγρια τραγωδία που είχε εκτελεσθή εκείνο το άπογευμα στις «άρρένες» της Σαραγώσσας και θεώρησαν τήν αυτοκτονία του Γκραθιλιάνο ως εξήλασμο του δικτού έρωτικού έγκλημάτος του.

Κανείς άλλος ταρτουμάζος δέν είχε μέγισο όσημερα, με τήν αλήθεια, μιά τόσο εντυπωσιμένη ζωή, μιά και ένα τόσο δραματικό κ' άδοξο τέλος, σάν τόν Γκραθιλιάνο Περσέθ, το μελαγχρόνδόν Λόν Ζονάν της Σαραγώσσας.

ΦΛΟΥΣΤ ΜΑΡΤΙΝΙ

ΠΕΡΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Ένας σοφός γέρος, ενώ θροαζόταν στις τελευταίες στιγμές της ζωής του, είχε στους συγγενείς και φίλους που τόν παράσταναν, ότι ήθελε νά κοιμηθή και τούς παρακάλεσε νά κάνουν ήσυχία. Έκλεισε, λοιπόν, τά μάτια του, και φάνηκε ότι βυθίστηκε άμέσως σέ βαθύν ύπνο. Κατά το διάστημα όμως αυτό, έχαιμογέλασε ήρεμα τρείς φορές και κοιμήται άνοιξε τά μάτια του.

—Κάποιο καλό όνειρο θά είδες, τού είπαν, γιατί σέ είδαμε νά χαμογέλας τρείς φορές.

—Δέν έβλεπα όνειρο, άγαπητοί μου, απάντησε ο σοφός γέρος, γιατί δέν κοιμόμουνα. Συλλογιζόμουν όμως κάτι.

—Τί συλλογιζόσουν;

—Τήν πρώτη φορά θυμήθηκα όλες τις ήδονές, που άπόλαυσα στη ζωή μου και δέν μπορούσα παρά νά χαμογελάσω από ικανοποίησι, γιατί άπέσπρωχθη νά γνωρίσω τις ήδονές αυτές. Τή δεύτερη φορά θυμήθηκα τις δυστυχίες της ζωής μου, και χάρηκα από καρδιάς, γιατί είχα άπαλλαγή πειά απ' αυτές. Τήν τρίτη φορά θυμήθηκα το θάνατο και ευχαριστήθηκα για τήν αιωνία άνάπαυσι, που έρχεται νά δώση τέλος στην κατωματία αυτή ποι λέγεται «ζωή».

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΛΕΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Μιά φιλόσοφος γυναίκα είχε σιωπώς ανεμεθοδείητες, που μένει σταθερός μόνο άμα αποφρασίσει.

Σοφία Άρνοφ

—Άσκολο δέν είναι νά κάνει κανείς παιδιά, μά να τά θέρμη.

Μάλαθουε

—Η γυναίκες είναι δαιμόνιες, που μας πιάνουν στην Κόλασι από τήν πόρτα του Παράδεισου.

Άγιος Κερριανός

—Η Κόλασι είναι στρωμένη με φρούσες γυναικών.

Άββας Γκεργιόν

—Η καρδιά των γυναικών είναι σάν τις άγνοιστες έκείνες χοίρες που προσεγγίζει κανείς, μά δέν εισχωρεί στο έσωτερικό.

Κυρία Ντί Ριτζομολόνι

—Η φίλια των γυναικών είναι πολύ άνοστήρη από τόν έρωτά τους.

Μάλαζακ

—Συνήθως ή γυναίκα αισθάνεται, άποκαίβανι και χάνει διαδοχικά. Γι' αυτό ή ήλιαιά της έχει τρία στάδια: Το τελευταίο συνίσταται με τήν έλοχη των γυναικών.

Ούγκω

—Το μόνο πιστικό που κρατούν ή γυναίκες, είναι ή ήλιαιά τους.

Σάι Σιμόν

—Η έρωσπιής γυναίκα είναι τρέας.

Λίε Ντέ Λεσπινάε

—Ο πρώτος έρωτας ξεπνέει το πνεύμα των κοριτσιών. Ένας νέος είναι λιγώτερο κροτός στον δεύτερο έρωτα.

Πτί-Σέκ

—Δέν έπάχνη καμιά γυναίκα, που νά μην αισθάνεται τήν έπιθυμία νά της έπιτεθή κάποιος, ίδιος τήν ώρα που κνίεται.

Λιδερφώ

—Τόν έρωτα δέν τόν θρίζει κανείς όταν τόν ζητάει, έρχεται όταν δέν τόν περιμένουμε.

Γεωργία Σάυδη

—Η γυναίκες έχουν μαρζιές στιγμές παράληρηματος, που τις άγνοιστέ εκείνος που άγαπά και που θα τόν ήταν το όμοιωτερο πιστικό της ζωής του, άν το ήξερε.

Κυρία Ντέ Ζιουαόντεν

—Το διαζύγιο είναι ή έρωσπιαία της άπιστίας.

Σοφία Άρνοφ

—Με τις γυναίκες, ο καλύτερος τρόπος για νάχης πάντα δίχρη είναι νά τις καλωπώνης.

Κυρία Ντέ Μαυτερόν

—Το φτιασιδι είναι μιά σκηνασία που έχει τήν ιδιότητα νά κάνει τις χοίρες που αποκοροστικίζ και τις νέες λιγώτερο χαριτωμένες.

Λίε Γκωσέν

—Η εύροσηγορία συνήθως δέν είναι παρό ή γραμμάσια της καλωπώνης.

Λίε Ντέ Λεσπινάε

—Τή συμπάθεια δέν τήν προστάζει κανείς, τή ζητάει ή τήν έπιμένει.

Γεωργία Σάυδη

—Όσο λίγο κ' άν βλέπει έναν άνδρα μιά γυναίκα, ξέρει όλα τα σχέδιά του. Άν δέν θέλει νά της τά πη, αυτή κροτάει εκείνους που τά ξέρον, κ' άν δέν τά ξέρει κανείς, αυτή τά μαντεύει.

Ρομπρόν

—Ο γνωστικός άνδρας είναι σταθερός στον έρωτα, όμ και στις γυναίκες όμως.

Παομιρία

—Ο έρωτας συχνά κνίγει, γιατί δέν κάνει κανείς για νά τόν διατηρήση, ό,τι έκαμε για νά τόν έπιμένει.

Στάλ

—Τά κορίτσια νομίζουν πως οι παντρεμένοι δέν κάνουν άλλη δουλειά, παρά νά καιδεύουν τις γυναίκες τους, όπως οι καλύτεροι νομίζουν ότι οι στρατιωτικοί έχουν πάντα το πιστό στο χέρι.

Τυρέν

—Η γυναίκα βάζει όλη τήν ψυχή της στην τοκαλιότητα της. Η αλέττα εκχωράει όμ μόνο το καλλιτεχνικό της γούστο, μά και το πνεύμα της, και τις κλισίες και τις προτιμήσεις της.

Ζοαννέ Ρού

—Κατωματωμένος νάνια για πάντα ο άνόητος όνειροπόλος, που πρώτος ανακάτησε τήν τιμότητα στα ζητήματα του έρωτος.

Μπωντελαίρ

—Μιά κοινωνία χωρίς γυναίκες, είναι χρόνος χωρίς άνοιξη, άνοιξη δίχως ρόδα.

Φραγκίσκος Λ'

— Στόν έρωτα, ή γυναίκες δίνουν περισσότερα άπ' όσα έπόσονται.

Λορν Ντενοραγέ

—Δέν είναι στο χέρι μας ν' άγατομης ή νά μην άγατομης.

Κορνήλιος

—Μπορεί κανείς νά απολογιχη άνοητά στην σταθερότητα των γυναικών, όταν δέν άπαιτεί άπ' αυτές νά είναι πιστές. Ντυκλάε

